

Sárba fogva

Zákány Antal

Tilinkómat e
réveteg róma adta;
sípján rekedt
énekesmadár gubbaszt:
a lelkém búfelleg ül,
szárnyain ólom...
Csak néz, üresen, szenderül,
hiába biztatom,
hogyan szóljon!...

A tengert, lám,
sohasem láttam én még,
soha szélesebb horizontot!
Nagyobb teret, mint
amit átfog egy részeg „éljen”.
A sirályok énekét,
s az orkánok jaját
én nem hallottam.

A Nap lenyugszik,
a Nap feljön,
és mindig csak éj van: éjjel!
S én állok, itt,
e ragadós, fekete és sárga földön;
a kezemben korhadt bodzaág,
az ág, mely minden
dallamot megrontott.
Köröttem kiszántott kutya-
és macskacsontok:
e bárgyú táj korát hogy megítéljem...

Tengervizet sem láttam én,
üres pálinkásüvegben
mit a boldogok hazahoztak;
nem én a hegynék tejfehér

1956

onmát, mi nyugalomra szoktat, —
a tájat, a szörnyű jégmezőt,
mely a holt mammutot őrzi,
az erdőt, mely a Naptól is leég,
húnyó népet,
mely sohasem fog győzni,
s bús, ősi sírhelyét
volt rabszolgáknak és zsarnokoknak...

Tilinkómat e
síket, részegeş róna adta;
sipján néma
énekesmadár gubbaszt:
a lelkén búfelleget ül,
szárnyain ólom...
Csak néz, üresen, szenderül,
s hiába biztatom
hogy szóljon...

1967